నాలుగవ అస్థిపంజరం!

వసుంధర

రమణరావు సముద్రపుటొడ్డున అసహనంగా అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నాడు. మిత్రుడు పరశురాం కోసం అతను చాలా సేపునుంచి ఎదురుచూస్తున్నాడు. అన్నమైముకు రాకపోవడం పరశురాం ప్రత్యేకత అని తెలిసికూడా అతను విసుక్కోకుండా ఉండలేకపోతున్నాడు.

అయితే అనుకోకుండా రమణరావు విసుగు దానంతటదే మాయమయింది. అందుక్కారణం పరశురాం రాక కాదు. మెరుపుతీగలాంటి ఓ అమ్మాయి అతనికి కాస్త దరిదాపుల్లోనే వచ్చి కూర్చుంది. ఆమె కళ్ళబడగానే రమణరావు అన్ని ఆలోచనలూ మరిచిపోయి కొద్దిసేపు పచార్లుకూడా మానేసి ఏకాగ్రతతో ఆమె వంకనే చూస్తూ ఉండిపోయాడు.

ఆమె వయస్సు ఇరవైకిలోపే ఉండాలి. మిసమిసలాడే యౌవనం. గులాబిరంగు వెన్నలా ఉన్నాయి ఆమె బుగ్గలు. ఆమె కనులు అడవిలోని లేడిని గుర్తుచేస్తున్నాయి.

ఆమెకట్టిన చీర ఆమెకెంతవరకూ అందాన్నిచ్చిందో చెప్పడం కష్టంకానీ తను మాత్రం అద్భుత సౌందర్యాన్ని సంతరించుకుంది.

అలాంటి అమ్మాయి తనకు కొద్దిగజాల దూరంలో ముఖం తనకు కనబడేలా కూర్చున్నప్పుడు రమణరావుకు పరశురాం ఎలా గుర్తుకొస్తాడు?

కాసేపటికి రమణరావు ఈ లోకంలోకి వచ్చాడు.

నేలకు తగిలిన రబ్బరుబంతి పైకి ఎగిరినా మళ్ళీ కాసేపటికి క్రిందకు రావలసిందేకదా! రమణరావు మనసుకూడా వాస్తవంలోకి వచ్చిందికానీ దానిలో ఇప్పుడు పరశురాంకు చోటులేదు. ఆ అమ్మాయి ఎవరో అన్న కొత్త ఆలోచనలతో అతడి మనసు నిండిపోయింది.

మనిషికి ఆలోచనాశక్తి పనికొస్తుంది కానీ అన్ని ప్రశ్నలకు అది జవాబు ఇవ్వలేదు. అతడి మనసులో ఇప్పుడున్న ప్రశ్నకు జవాబివ్వగలిగేది ఆలోచనాశక్తి కాదు. ఆ అమ్మాయే!

స్వతహాగా రమణరావుకు చొరవ ఎక్కువ. అతడు ధైర్యంగా ముందడుగువేసి ఆ అమ్మాయికి సమీపంలోనే కూర్చుంటూ—"మీరు అన్యధా భావించరనుకుంటాను" అన్నాడు.

ఆ అమ్మాయి అతనివంక ఎగాదిగాచూసి...."ఈ బీచి అందరిదీనూ— ఇక్కడ మీరు కూర్చుంటే నాకు అభ్యంతరమెందుకు?" అంది తియ్యగా.

ఆమె సమాధానం వింటూనే రమణరావు ఆమెకు కాస్త దగ్గరగా జరిగాడు—"ఈ బీచి మీది కాకపోవచ్చు. కానీ మీలో ఏదో ప్రత్యేకత ఉంది. ఇక్కడ కూర్చున్న మిమ్మల్ని చూడగానే ఈ బీచి మీదేననీ—మీ

అనుమతిలేనిదే ఇక్కడ కూర్చోకూడదేమోననీ అనిపించింది. అందుకే అలా అడిగాను—"

ఆమె సిగ్గుపడింది. సిగ్గు అనేది భగవంతుడు ఆడవాళ్ళ కోసమే సృష్టించి ఉండాలి. ఆడదాని సిగ్గు మగవాడిని ఎంతగా ఆకర్షిస్తుందో చెప్పడం కష్టం. రమణరావు సిగ్గుతో ఎరుపెక్కిన ఆమె బుగ్గల్ని చూస్తూ "ఈరోజుకు నాజన్మ ధన్యమైంది!" అనుకున్నాడు:

ఇద్దరూ కాసేపు మౌనంగా ఉన్నారు. తర్వాత రమణరావే నెమ్మదిగా మళ్ళీ మాటలు ప్రారంభించి ఆమెను వివరాలడిగాడు.

ఆమె పేరు కౌముది. ఆమెకు నా అన్నవాళ్ళెవ్వరూ లేరు. కానీ డబ్బుంది.

"అదెలా సాధ్యం—అందులోను ఆడపిల్లకి!" అన్నాడు రమణరావు ఆశ్చర్యంగా.

"నా తండ్రికి బంధువులంటే అసహ్యం. అందుకని అయన ఎప్పుడూ వారందరికీ దూరంగానే ఉన్నాడు. మా అమ్మ పోగానే ఆయన వ్యాపారం మానేశాడు. అయిదు లక్షలు బ్యాంకులో నా పేరున ఫిక్స్డ్ డిపాజిట్లో వేశాడు. నాకు పదహారేళ్ళు రాగానే ఒకరోజు నాకు జీవితం గురించి పాఠాలు చెప్పి "నీకు సరైన వరుణ్ణి నువ్వే ఎన్నుకుని నేనిచ్చిన డబ్బులో జీవితం హాయిగా గడుపు—" అనిచెప్పి నాకు తెలియకుండా ఆ రాత్రే నన్ను వదిలిపెట్టి వెళ్ళిపోయాడు. ఆ తర్వాత ఆయనేమయ్యాడో తెలియదు నాకు. రెండేళ్ళనుంచి నేను ఒంటరిపక్షిని" అందామె.

ఇంత అందం రెండేళ్ళనుంచి ఒంటరిగా ఉందని తెలియగానే రమణరావు మనసు ఏదోలా అయిపోయింది. ఆమె ఒంటరితనం పోగొట్టడానికి తను సాయపడాలని

అతననుకున్నాడు. అంతేకాదు తను మాత్రమే సాయపడా లనికూడా అతననుకున్నాడు. అలా అనుకుని తన కథ నతనామెకు చెప్పాడు.

రమణరావు తండ్రి లక్షాధికారి. అతను యూని వర్సిటీలో రీసెర్చి చేస్తున్నాడు. ఫారిన్ వెళ్ళాలని అతని కుంది. బిజినెస్‌లో పెట్టాలని తండ్రి అనుకుంటున్నాడు.

"నిర్మొహమాటంగా అనేస్తున్నానని ఏమీ అనుకో కండి—మీవంటి సౌందర్యరాశి తోడులభిస్తే అటు విదే శాలూ వెళ్ళను ఇటు వ్యాపారమూ చెయ్యను—" అన్నాడు రమణరావు.

"మరేం చేస్తారు?" అంది కౌముది కుతూహలండా.

"ఆమె చెప్పినట్లే చేస్తాను...." అన్నాడు రమణరావు.

కౌముది నవ్వి "నేను చెప్పింది చేసినవారినే పెళ్ళి చేసుకోవాలని ప్రతిజ్ఞాపట్టాను. అందుకే ఎంత డబ్బున్నా రెండుసంవత్సరాలుగా నాకు వరుడు దొరకడంలేదు—" అంది.

రమణరావు కళ్ళలో ఆశ మెరిసింది—"మీరు చెప్పింది చేస్తాను. అప్పుడు మీరు నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటారా?" అన్నాడతను.

కౌముది నవ్వి "నేను చెప్పింది చేయగల మగవాడు ఈ భూమ్మీద ఉంటే ఉండవచ్చుగానీ మనదేశంలో ఉంటా డని మాత్రం నే ననుకోవడంలేదు—" అంది.

"మీరుచెప్పే పని ఏమిటో నేను తెలుసుకోవచ్చా?" అన్నాడు రమణరావు.

కౌముది ఏదో చెప్పబోయి ఆగిపోయింది.

సరిగ్గా అప్పుడే పరశురాం వచ్చి రమణరావు భుజం మీద చేయివేసి "సారీ బ్రదర్! చాలా ఆలస్యమైంది"

అన్నాడు.

కానీ రమణరావు కిప్పుడు పరశురాం వచ్చినందుకు అసమానంగా ఉంది.

కౌముది తన వాచీ వంక చూసుకుని—"రేపు ఇదే టైముకి బీచికి వస్తాను" అని లేచి వెళ్ళిపోయింది.

"ఇంకెప్పుడూ నేను ఆలశ్యం చేయను బ్రదర్—నీకు చాలా కోపం వచ్చినట్లుంది" అన్నాడు పరశురాం. అతడికి తన ధోరణి తనదేకానీ ఎదుటివాళ్ళను ఆట్టే పట్టించుకోడు. అందువల్లనే కౌముది అతడి దృష్టిపథాన్నాకర్షించలేదు.

"నా కోపం సంగతికేం కానీ—రేపు నేను బీచికి వస్తున్నాను. నువ్వు ఆలశ్యం సంగతటుంచి—అసలు బీచికి రావద్దు. వచ్చావంటే మాట దక్కదు" అన్నాడు రమణరావు.

పరశురాం తెల్లముఖం వేసుకుని మిత్రుడివంకనే చూస్తూ వుండిపోయాడు.

2

"మీకు రోశయ్య తెలుసా?" అంది కౌముది.

"ఏ రోశయ్య?" అన్నాడు రమణరావు.

"శ్రీ వెంకటేశ్వరా వైన్ మర్చంట్సు...."

"రోశయ్యగారా? ఆయన నాకంటే మా నాన్నగారికి బాగా తెలుసు...." అన్నాడు రమణరావు.

"రోశయ్యను రోశయ్యగారు అనేవాళ్ళతో స్నేహం చేయడం నా కిష్టముండదు?" అంది కౌముది.

రమణరావు ఆమె వంక ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. ఆమె బుగ్గలు ఎర్రగా కందాయి. అయితే ఆ ఎరుపు సిగ్గువల్ల రాలేదు. కోపంవల్ల వచ్చింది.

"రోశయ్యగా...." అని ఆగి—"రోశయ్య మీకు ఎలా తెలుసు?" అనడిగాడు రమణరావు.

"నాది మా అమ్మ పోలికే కానీ ఆమె అందం పూర్తిగా నాకు రాలేదు. రోశయ్య మా అమ్మను చంపేశాడు" అంది కౌముది.

"రోశయ్యగా....రోశయ్య.... హంతకుడా?" ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు రమణరావు.

"అవును. వాడంటే నాకు నిలువెల్లా పగ...." అంది కౌముది. అప్పుడామె అందం నాగుపాములా బుసకొట్టింది.

"రోశయ్య హంతకుడా?"మళ్ళీ అన్నాడు రమణరావు.

అతడికి రోశయ్య బాగా తెలుసును. అతడికి తెలిసినంతవరకూ రోశయ్య పరమ నిష్టాగరిష్టుడు. ప్రతి శనివారమూ అతడు భజనలు చేయిస్తాడు. తను చేస్తాడు. ముఖంలో ఎప్పుడూ చెరగని చిరునవ్వు వుంటుంది. నుదుట విధిగా కుంకుమ వుంటుంది. ఎదుటివారు ఎంత మాటలన్నా చలించడు. అతడి వినయ గుణాన్ని, సహనశీలాన్ని ఊళ్లో చాలామంది ఆదర్శంగా చెప్పుకుంటారు.

ఆయన పేరు వినగానే ప్రతి ఒక్కడికీ గౌరవభావం కలుగుతుంది. తన నెవరైనా మెచ్చుకున్నప్పటికీ ఆయన-"పొట్టకోసం సారాయి వ్యాపారంచేసే నేను మంచివాడి నెలాగౌతాను? నన్నెవరెన్నివిధాల నిందించినా అది న్యాయమే!" అంటాడు. అలాగని సారాయి వ్యాపారము మానడు—"ప్రభుత్వం అనుమతించిన పనినేగదా నేనూ చేస్తున్నాను" అంటాడాయన.

"అవును. వాడు హంతకుడు...." అంది కౌముది.

"నేను నమ్మలేకపోతున్నాను. ఆయన నిజంగా హంతకుడే అయితే; నా వళ్ళు జలదరించి పోతోంది? ఆయనతో

నేను చాలా చాలా చనువుగా వుండేవాణ్ని" అన్నాడు రమణరావు.

"ఒక హంతకుడితో చనువుగా మసిలినందుకే మీ వళ్ళు జలదరించిపోతే ఎలా? నేను మిమ్మల్నే హంతకుణ్ని చేయాలనుకుంటున్నాను!" అంది కౌముది.

"ఏమన్నారూ?" అన్నాడు రమణరావు షాక్ తిన్నట్లు.

"మీరు నాకోసం కోటయ్యను చంపాలి!" అంది కౌముది.

రమణరావుకు ముచ్చెమటలు పోశాయి. ఏదో చెప్పాలనుకున్నాడు కానీ అతడికి నోట మాటరాలేదు.

"ఈ షాక్ తట్టుకోవడానికి మీకు సమయం పడుతుంది. రేపు ఇదే సమయానికి ఇక్కడ వుంటాను. మీరు మళ్ళీ కనబడకపోతే నేను మరో మనిషిని వెతుక్కుంటాను" అని వెళ్ళిపోయింది కౌముది.

3

రమణరావు ఇల్లు చేరాడు కానీ షాక్‌నుంచి మాత్రం తేరుకోలేదు.

కౌముది సౌందర్యం అసాధారణం. అటువంటి అందగత్తెను భార్యగా పొందగలిగితే అది అదృష్టమే! తనకు ఆమెను భార్యగా పొందే అవకాశం వచ్చింది. కానీ అందుకు తనో హత్య చేయాలి. అందులోనూ తనకు బాగా పరిచయమైన కోటయ్యను హత్య చేయాలి.

రమణరావుకు హత్యలు చేసేటంత గుండె దిటవుంటుందని ఎవ్వరూ అనుకోరు. అతను మాంసాహారం తరచు తీసుకోకపోయినా అప్పుడప్పుడు కోడిపులావు తింటాడు. అయితే కోడిని చంపుతూండగా చూస్తే మాత్రం రెండు

రోజులు మనసు పాడు చేసుకుంటాడు.

ఈ విషయమే ఆలోచిస్తున్న రమణరావుకు హఠాత్తుగా ఏదో స్ఫురించింది.

కోడిపులావు చేయాలంటే కోడిని చంపాలని తనకు తెలుసు. కాబట్టి కోడి చావుకు తను వ్యతిరేకుడు కాదు. తను కోడిపులావు అంటే బాగా ఇష్టపడతాడు కాబట్టి కోడి హత్యను ప్రోత్సహిస్తున్నట్లు కూడా అవుతుంది. అటువంటప్పుడు తను హత్య చూడలేదు తప్పితే—హత్యలను ప్రోత్సహించడనుకోవడం సబబుకాదు. ఇదే సూత్రాన్ని మనుషులకు వర్తింపజేస్తే?

కౌముదివంటి అందాలరాశి తన స్వంతం కావాలంటే రోశయ్య చావాలి.

రోశయ్య కోడి. కౌముది కోడిపులావు.

కోడిని తను చంపలేదు. ఎవరైనా చంపుతూంటే చూడలేదు. కానీ తనకు కోడిపులావు కావాలి. ఎలా?

రమణరావుకు వెంటనే పట్టయ్య గుర్తుకొచ్చాడు.

పట్టయ్య కోళ్ళను చంపడు. మనుషుల్నే చంపుతాడు. కానీ తినడానికి వాడికి కోళ్ళు కావాలి. మనుషులు పనికిరారు. అందుకని ఒకోసారి వాడు కోళ్ళకోసం మనుషుల్నే చంపుతాడు. మనుషుల్ని చంపే పట్టయ్యకు పెద్దమనుషుల అండ వుంది. అందువల్ల వాడికి చట్టం గురించిన బాధ, భయం లేవు.

పట్టయ్య గురించి రమణరావుకు తెలుసు. రమణరావు తండ్రికూడా పెద్దమనిషే. ఆయనింటికి కూడా పట్టయ్య అప్పుడప్పుడు వచ్చి వెడుతూంటాడు. ఇంతకాలం రమణరావుకు పట్టయ్యంటే భయం. కానీ ఈరోజు వాడి అవసరం వచ్చినట్లు కనబడిందతనికి.

11

"నువ్వు భయపడే మనుషుల అవసరం నీకు వచ్చిందంటే సమాజంలో నీ అంతస్థు పెరుగుతున్నట్లే లెక్క!" అంటూ వుంటాడు అతడి స్నేహితుడు పరశురాం.

కౌముది వంటి స్త్రీని పొందగలిగితే సమాజంలో తన అంతస్థు పెరిగినట్లే లెక్క!

రమణరావు పట్టయ్య ఇంటికి వెళ్లాడు. అతడి అదృష్టం కొద్దీ పట్టయ్య ఇంట్లోనే వున్నాడు. అతన్ని చూసి గుర్తు పట్టి—"మీ నాన్న రమ్మన్నాడా?" అన్నాడు.

"మా నాన్న కాదు. నాకే అవసరం వచ్చింది—" అన్నాడు రమణరావు.

పట్టయ్య రమణరావును ఎగాదిగా చూసి—"నువ్వా పెద్దాడివౌతున్నావన్నమాట!" అన్నాడు.

రమణరావు ఇబ్బందిగా ముఖంపెట్టి—"నాకో పని తగిలింది. చేసిపెట్టగలవా?" అన్నాడు.

"ఏమిటో చెప్పు!"

"ఓ మనిషిని చంపాలి!"

పట్టయ్య అదోలా నవ్వి "ఆస్పత్రుల్లోంచి బిడ్డల్నెత్తుకొచ్చాను. పెద్దిళ్ళలోంచి డబ్బులెత్తుకొచ్చాను. ఇదీ అదీ అనికాక రకరకాల నేరాలు చేశాను. ఎంతో అనుభవం సంపాదించాను. దీన్నిబట్టి నేను తెలుసుకున్నదేమిటో నీకు తెలుసా—అన్ని నేరాల్లోకీ సులువైనది హత్య!" అన్నాడు.

"అయితే చేస్తావా?" అన్నాడు రమణరావు.

"ఎంతిస్తావు?" అనడిగాడు పట్టయ్య.

"ఎంత కావాలో చెప్పు!"

"నా రేటు చాలా ఉంటుంది-ఫుట్ పాత్ మీద పాంటు గుడ్డధరలాగా! నువ్వు బేరమాడకపోవడంలో ఉంటుంది

నాధర...." అన్నాడు పట్టయ్య.

"వివరాలన్నీ నీతో రేపు మాట్లాడతాను. నాకు పని చేసి పెడతానని మాటిచ్చావుగదా-అదిచాలు" అన్నాడు రమణరావు.

"అడ్వాన్సేమైనా ఇస్తావా?" అన్నాడు పట్టయ్య.

"అదీ రేపే!"

"అయిదొందలేనా అడ్వాన్సులేకుండా నేనెవరికీ మాటివ్వను. అడ్వాన్సిచ్చేదాకా నేను నీకు మాటిచ్చినట్లు కాదు—" అన్నాడు పట్టయ్య.

రమణరావు తేలిగ్గా నిట్టూర్చి "అడ్వాన్సిచ్చాక మాటిస్తావుగా. నీ దగ్గర నేను మాట రేపు తీసుకుంటాన్లే" అని అక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోయాడు.

ఇప్పుడతనికి ఒక ఉపాయం కనబడింది. రోశయ్యను చంపడం తనకిప్పుడు సమస్యకాదు. చంపడం అవసరమా, కాదా అన్న నిర్ణయం తీసుకునేందుకే కాస్త వ్యవధి కావాలి.

సాయంత్రం అతను బీచికి వెళ్ళాడు. అక్కడ కౌముది అతడికోసం ఎదురుచూస్తోంది.

"రారేమోననుకున్నాను...." అందామె.

"మీ కోరిక కష్టమైనదే—కానీ మీ అందం నన్ను రప్పించింది—" అన్నాడు రమణరావు.

"నా అందం ఇంకా ఏంచేసిందో చెబితే విని సంతోషిస్తాను...." అంది కౌముది తాపీగా.

"మీ అందం నన్ను పిచ్చివాణ్ణి చేస్తోంది—"అన్నాడు రమణరావు.

కౌముది నిట్టూర్చి—"అందాన్నిచూసి పిచ్చెక్కితే—మీరింక హత్యలేం చేయగలరూ?" అంది.

రమణరావు తడబడి — "అబ్బే — అదికాదు.

మామూలుగా అయితే నేను హత్యలు చేయలేను. ఇప్పుడు రోశయ్యను చంపాలనుకున్నానంటే అందుకు మీ అందం ఎక్కించిన పిచ్చేకారణమనుకుంటున్నాను" అన్నాడు.

"చాలా చమత్కారంగా మాట్లాడుతున్నారు మీరు. బాగా తెలివైనవారు" అని ఆమె నిట్టూర్చి—"మనిషి తన తెలివితేటల్ని సాధారణంగా ఎదుటిమనిషిని మోసగించడానికే ఉపయోగిస్తాడు...." అంది.

"మీరన్నది ముమ్మాటికీ నిజం! నాకు సుపరిచితుడైన రోశయ్యను చంపడానికి నా తెలివితేటల్నుపయోగించబోతున్నానుకదా!" అన్నాడు రమణరావు.

కౌముది అతడి కళ్ళలోకి సూటిగా చూస్తూ—"అయితే మీరు రోశయ్యను చంపాలని నిర్ణయించుకున్నారన్నమాట. చాలా థాంక్స్!" అంది.

"ఇప్పుడు మీరు నాకు మీ కథ మరి కాస్త వివరంగా చెప్పాలి—" అన్నాడు రమణరావు.

"నేను చెప్పాల్సిందేమీ లేదు. మీరే చెప్పాలి.... రోశయ్యనెలా చంపబోతున్నారో...."

"వివరాలు పట్టయ్యనడిగి చెబుతాను...." అన్నాడు రమణరావు.

"పట్టయ్యా—వాడెవడు?"

"కిరాయి హంతకుడు. రోశయ్యను చంపడానికి వాణ్ణి నియోగించాను...." అన్నాడు రమణరావు.

కౌముది అసంతృప్తిగా "మధ్య ఈ పట్టయ్యెందుకు? రోశయ్యను మీరు చంపలేరా?" అంది.

"పనిచేసేటప్పుడు మన చేతులకు మట్టి అవకూడదు. రోశయ్యను చంపి నేను ఉరికంబం ఎక్కాలనుకోవడం లేదు. మీ మెడలో తాళికట్టాలనుకుంటున్నాను" అన్నాడు

రమణరావు.

"ఉరికంబాన్ని, నా మెడలో తాళిని కలిపిమాట్లాడ్డం నాకు నచ్చలేదు. అయినా రోశయ్యను చంపితే ఉరికంబం ఎక్కడమెందుకు?" అంది కౌముది.

"రోశయ్యను చంపినందుకు మీరు నాకు పూలమాలలు వేయొచ్చు. కానీ ప్రభుత్వం అలా చేయదుకదా!"

"ఏడ్చినట్లుంది! మీరు రోశయ్యను ఏ కోర్టుకో తీసుకెళ్ళి అక్కడి జడ్జి వచ్చేదాకా ఆగి అప్పుడు చంపాలనుకొం టున్నారా?" అంది కౌముది.

రమణరావుకు ఒక నిముషం నోటమాటరాలేదు.

కౌముది చాలా తెలివైనది. మాటలుకూడా తెలివిగా ఆడుతోంది - ఆమె మనసులో ఉద్దేశ్యం ఆమెద్వారానే తెలుసుకోవడం మంచిది. ఆ విషయం అతనామెకు చెప్పాడు.

కౌముది కోరుతున్నది వరపరీక్ష. ఆమెను వివాహం చేసుకోదల్చినవాడు రోశయ్యను ఆమె కళ్ళెదుట స్వయంగా చంపాలి.

రమణరావు వణికిపోతూ "ఇదేం వరపరీక్ష! భర్తను హంతకుణ్ణి చేయాలనుకునే ఆడది ఉంటుందా?" అన్నాడు.

"నేనున్నాను. కానీ హత్యగురించి మీకు భయంలేదు. రోశయ్య చనిపోయేక ఆ శవాన్ని ఏం చేయాలో నాకు తెలుసు. అవన్నీ నేను చూసుకుంటాను. మీమీద హత్యా నేరం మోపబడదు. కానీ హత్యమాత్రం మీరే చేయాలి?"

"నేనే ఎందుకు?" అన్నాడు రమణరావు.

"నన్ను వివాహం చేసుకోవాలన్నకోరిక మీకు లేక పోతే రోశయ్యను చంపాల్సిన అవసరం మీకు లేదు"

"అయితే మనం రేపు మళ్ళీ కలుసుకుందాం_"

అన్నాడు రమణరావు.

"రేపు మనం కలుసుకునేది కార్యక్రమాన్ని నిర్ణయించడానికి. కాని పక్షంలో అదే మన ఆఖరి కలయిక అవుతుంది—" అంది కౌముది.

4

పట్టయ్యద్వారా తన పని సులభమవుతుందని భావించిన రమణరావుకు ఆశాభంగమే అయింది.

తనిప్పుడేం చేయాలి? కౌముది కోరిన ప్రకారం రోశయ్యను హత్య చేయాలా?

ఆ ఆలోచనకే అతడి ఒడలు జలదరించింది.

చాలాసేపు ఆలోచించేక అతడి ఊహలు కొత్త దారికి మళ్ళాయి.

రోశయ్య ధర్మాత్ముడు. పుణ్యాత్ముడు. తనను అభిమానంగా చూస్తాడు. తను అతడి అభిమాని.

అలాంటి రోశయ్యను అసలు చంపడం ఎందుకు?

విషయమంతా వివరంగా రోశయ్యకే చెబితే ఆయనే ఏదో ఉపాయం చెబుతాడు.

తనకు అనుభవం తక్కువ. అసలీ కౌముది ఎవరో—రోశయ్యపై ఆమె ఎందుకు పగబట్టిందో—తన పగ తీరాక ఆమె తన్ను ఆదరిస్తుందో, ఆదరించదో....ఇవన్నీ ఎలా తెలుస్తాయి?

రమణరావు రోశయ్యను కలుసుకుని తనకు జరిగిన అనుభవం చెప్పాడు.

రోశయ్య అంతా విని అనుమానంగా రమణరావు వంక చూసి— "ఆ అమ్మాయి నిన్ను కలుసుకుని ఎంతకాలమైంది?" అన్నాడు.

రమణరావు చెప్పాడు.

"వెంటనే నాకీ కబురు చెప్పొద్దూ? ఇంత ఆలస్యంగానా నాకు చెప్పేది! అంటే నీలో నన్ను చంపాలన్న ఆలోచన కూడా కొంతకాలం వచ్చి ఉండాలి—" అన్నాడు రోశయ్య.

"అబ్బే—లేదండి...." అన్నాడు రమణరావు.

"మరింత జాప్యమెందుకు చేశావు?" అన్నాడు రోశయ్య.

"జరుగుతున్నది కలో, నిజమో తెలుసుకోడానికే ఈ కాస్త వ్యవధీ అయింది—" అన్నాడు రమణరావు.

రోశయ్య ఆలోచనలో పడ్డాడు. ఆయన ముఖం గంభీరంగా అయిపోయి చాలాసేపు అలాగే ఉండి పోయింది.

రమణరావు ఆయన చెప్పేది వినడం కోసం ఆత్రుతగా ఎదురుచూస్తూ ఉండిపోయాడు.

"నీకు పట్టయ్య తెలుసా?" అన్నాడు రోశయ్య కాసేపటికి.

"తెలుసండి—"

"అయితే వాణ్ణి కలుసుకుని ఓ హత్యకు బేరమాడు" అన్నాడు రోశయ్య.

"ఎవర్ని చంపాలి?"

"కాముదిని...."

రమణరావు కంగారుగా— "నేనామెను పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకుంటున్నాను...." అన్నాడు.

రోశయ్య నవ్వి "నువ్వు మగాడివి-మగాడిలా మాట్లాడ్డం నేర్చుకో—" అన్నాడు.

"అంటే?"

"నేనో ఉపాయం చెబుతాను. ఆ ప్రకారం నువ్వామెను

నమ్మించి మోసం చేయొచ్చు. నన్ను చంపినట్లు భ్రమపెట్ట వచ్చు. ఆ తర్వాత ఆమె నీ వశమౌతుంది. కొంతకాలం కలిసుండండి. తన పగను మరచిపోయి నీతో అడ్జస్టయిందా సరేసరి-లేదా ఆమెను పట్టయ్యాకు అప్పజెప్పవచ్చు. ఆమె మీద నీమోజు తీరిపోడానికి వారం రోజులు చాలని నా అనుమానం—"

రమణరావు ఆశ్చర్యంగా ఆయనవంక చూశాడు.

"తెలివైన ఆడది మగాడికి ప్రమాదం. అందులోనూ మగాణ్ణి హత్యలకు పురికొల్పే ఆడది ఇంకా ప్రమాదం. అందంగా ఉందంటున్నావ్ కాబట్టి కొన్నాళ్ళు అనుభ వించి చంపేయ్—" అన్నాడు రోశయ్య.

హఠాత్తుగా రోశయ్య కళ్ళలో క్రూరత్వం కనబడింది రమణరావుకు.

కౌముది రోశయ్యను చంపమంది. రోశయ్య కౌముదిని చంపమంటున్నాడు. అసలు వీళ్ళిద్దరికీ మధ్య అసలు కథేమిటి?

"కౌముది మీ మీద ఎందుకు పగబట్టింది?" అన్నాడు రమణరావు. అప్రయత్నంగా అతడి చూపులు రోశయ్య కళ్ళపైనే ఉన్నాయి.

"భగవంతుణ్ణి దర్శించుకోడానికి కొండ ఎక్కా లంటే ఎన్నో మెట్లు ఎక్కాలి. అలా ఎక్కడంలో మన కాళ్ళకింద ఎన్ని చీమలు నలిగాయో లెక్కచూడగలమా? అలాంటి చీమల్లో ఒకటి తనూ కొండఎక్కి మనకు కుట్టాలని వచ్చిందనుకో—దాన్ని చేత్తో నలిపేయడమో కాలితో రాసేయడమో చేస్తాంకానీ ఈ చీమ ఎవరు? ఎందుకు మనని కుట్టడానికింత దూరం వచ్చింది—అని ఆలో

చిస్తూ కూర్చుంటామా? కౌముదిని గురించి ఆలోచించడం నా కిష్టంలేదు. నన్ను కట్టాలని వచ్చిన చీము అది. నేను దాన్ని కాలరాచేస్తాను. అంతే!" అన్నాడు రోశయ్య.

"ఇంతకీ ఇప్పుడు నన్నేం చేయమంటారు?"

"నీకు నేను సాయపడతాను. ఆమె కళ్ళముందు హత్య చేయబడడం కోసం ఆమె కోరిన చోటకు నీతో పాటు నేనూ వస్తాను. ముందు మీరిద్దరూ కలిసి కార్య క్రమాన్ని నిర్ణయించండి. దానికి నేను ఫినిషింగ్ టచ్ ఇస్తాను—"

రమణరావు రోశయ్య దగ్గర సెలవు తీసుకున్నాడు.

5

"అంతా మీరు కోరినట్లే జరుగుతుంది. నేను మీ విధేయుణ్ణి!" అన్నాడు రమణరావు.

కౌముది తృప్తిగా తలాడించి— "ఎల్లుండి సాయంత్రం మీరు రోశయ్యను తీసుకుని హోటల్ మీనాక్షికి రండి. అక్కడ రూం నెంబరు పదహార్లో నేను ఉంటున్నాను. ఆ గదిలో నిరాటంకంగా మన కార్యక్రమాన్ని కొన సాగించవచ్చును...." అంది.

"ఒక హోటల్ గదిలోనా? అదెంత ప్రమాదం....?" అన్నాడు రమణరావు.

"ఆ హోటల్ గదులన్నీ సౌండ్ ప్రూఫ్. అక్కడి మాటలు బయటకు వినిపించవు. రోశయ్య కేకలు పెడుతూ చచ్చినా మనకేమీ భయంలేదు...." అంది కౌముది.

రమణరావు అనుమానంగా ఆమెవంక చూసి—"ఒక హత్య గురించి ఇంత తేలికగా మాట్లాడుతున్న మిమ్మల్ని చూస్తుంటే నాకు అనుమానంగా ఉంది. ఈ విషయంలో మీకు బాగా అనుభవమా?" అన్నాడు.

"ఏ అనుభవం మిమ్మల్నిప్పుడు హత్యకు పురిగొల్పిందో చెబితే సాగురించి నేనూ మీకు చెబుతాను—" అంది కౌముది. రమణరావు మాట్లాడకుండా ఊరుకున్నాడు.

"ఇందులో అనుభవానిదేముంది? సంకల్పబలం అంతే" అందామె.

"రోశయ్యను చంపాక శవాన్నేం చేద్దామని మీ ఉద్దేశ్యం!"

"ఎలాగో అక్కణ్నించి బైటకు చేరవేసి ఏ నదిలోనో పారేస్తాను...." అంది కౌముది.

"ఇంత చేసినవాణ్ని మిమ్మల్ని మళ్ళీ శ్రమపెట్టలేను. ఆ పనికూడా నేనే చేస్తాను...." అన్నాడు రమణరావు.

"మీవల్ల అవుతుందా?"

"హత్య చేసినవాడికి శవాన్ని మాయం చేయడం ఓ లెక్కా?"

"అలా తేలిగ్గా మాట్లాడకండి. చంపడం తేలికే. శవాన్ని మాయం చేయడమే కష్టం. ఎందరో హంతకులు అది చేతకాకే పట్టుబడిపోయారు" అంది కౌముది.

"మీరు ఆడవారు. నేను మగవాణ్ని. మీకంటే ఈపని నాకే సులభం అనుకుంటున్నాను...." అన్నాడు రమణరావు.

"ఎలా చేద్దామనుకుంటున్నారు?" అంది కౌముది.

"రోశయ్యను స్పృహతప్పించి ఓ ట్రంకుపెట్టిలో వేసుకుని హోటల్ కు వస్తాను. మీ ఎదురుగా ఆయన్ను చంపేక మళ్ళీ ఆ ట్రంకుపెట్టిలోనే రోశయ్య శవాన్ని తీసుకుపోతాను" అన్నాడు రమణరావు.

"ఈజిట్ సో సింపుల్?" అంది కౌముది.

"అద్భుతమైన మీ అందాన్ని స్వంతం చేసుకోవడం

కోసం ఎంత కష్టమైన పనైనా నేను సింపుల్‌గానే భావించక తప్పదు" అన్నాడు రమణరావు.

"ఇంక నేను ఎల్లుండి సాయంత్రం కోసం ఎదురు చూస్తూంటాను.... అప్పుడే మనం మళ్ళీ కలుసుకునేది...." అంది కౌముది.

6

రమణరావు రోశయ్యకు కత్తి చూపించి "దీంతోనే నేను మిమ్మల్ని హత్య చేయబోతున్నాను" అన్నాడు.

రోశయ్య దానివంక పరీక్షగా చూశాడు. తర్వాత తన దగ్గరున్న బొమ్మనొకటి తీసి కత్తితో దాన్ని పొడిచాడు.

బొమ్మ రక్తసిక్తమైంది. కత్తిమాత్రం రోశయ్య చేతిలోనే వుండిపోయింది.

"పొడుస్తూవుంటే కత్తి పిడిలోకి వెళ్ళిపోతూంటుంది. పిడిలోంచి రక్తం మనిషి శరీరంపైన ప్రవహిస్తూంటుంది" అని నవ్వాడు రమణరావు.

"ప్రాణంలేని బొమ్మలనుకూడా రక్తపు మడుగులో ముంచగల నీ కత్తికి జోహార్లు" అన్నాడు రోశయ్య.

"జోహార్ల సంగతి అటుంచి నేను జాగ్రత్తగా వుండాలి. గోడకు ఆన్చినా ఈ కత్తిలోంచి రక్తం వస్తుంది" అన్నాడు రమణరావు.

రోశయ్య బొమ్మను పరిశీలిస్తూ "దీంతగలెయ్యా—ఇది నిజం రక్తంలాగానే ఉందయ్యా" అన్నాడు.

"చచ్చినవాళ్ళను తగలెయ్యక ఏం చేస్తాం కానీ అది నిజం రక్తంలా వుండడంలో ఆశ్చర్యమేముంది? విజ్ఞానం అదే పనిగా వృద్ధి చెందుతోంది. మనిషి చంద్రమండలం మీద అడుగుపెట్టాడని అనడం పూర్వకాలపు మాట అనిపించుకునే రోజులు వచ్చాయి" అన్నాడు రమణరావు.

"సరే—నీ కార్యక్రమం ప్రారంభించు" అన్నాడు రోశయ్య.

రమణరావు ట్రంకు పెట్టె తెరిచి — "మీరు ఇందులో ప్రవేశించాలి!" అన్నాడు.

"అలాగే కానీ....గుర్తుంచుకో....అక్కడ హోటల్లో నాకేదైనా ప్రమాదం జరిగిందో—నీకూ ప్రమాదమే! ఇంట్లోనూ, దుకాణంలోనూ కూడా రెండుకవర్లిచ్చి వచ్చాను. రేపు మధ్యాహ్నంలోగా నేను రాకపోతే ఆ కవర్లు పోలీస్ స్టేషన్‌కు వెడతాయి. నా చావుకు నువ్వే కారణమని అందులో రాశాను" అన్నాడు రోశయ్య.

"ఇది మీకు తగునా?" అన్నాడు రమణరావు.

"నీ కోసం ఇంత సాహసం చేస్తూంటే—నా జాగ్రత్తలో నేనుండడం తప్పా?" అన్నాడు రోశయ్య.

రమణరావు నవ్వి—"మీ జాగ్రత్త ఎంత అనవసరమో మీకు రేపు తెలుస్తుంది?" అన్నాడు.

"అదే నేనూ కోరుకునేది!" అన్నాడు రోశయ్య.

రమణరావు ఒక నైలాన్ తాడుతీసి రోశయ్య కాళ్లూ చేతులూ కట్టేశాడు. తర్వాత ఆయన్ను భుజాన వేసుకుని "అబ్బా—మిమ్మల్ని మోయడం కష్టమే!" అన్నాడు.

"అందుకే టాక్సీలోకాక రిక్షాలో వెళ్ళు. వాడైతే ఓ రూపాయ డబ్బు లెక్కువడిగినా పెట్టె మోస్తాడు" అన్నాడు రోశయ్య.

"మెలకువగా వుంటే పెట్టెలో ఎక్కువసేపుండలేక కేకలు వేసినా వేయొచ్చు. కాస్త క్లోరోఫాం వాసన చూసి పడుకోండి" అన్నాడు రమణరావు.

"నీ సూచన బాగానే వుంది" అంటూ మెచ్చుకున్నాడు

రోశయ్య.

రమణరావు రోశయ్యకు క్లోరోఫాం వాసన చూపి స్పృహ పోగొట్టాడు. ఆయన్ను నెమ్మదిగా పెట్టెలోకి చేర్చి మూత వేశాడు. మూత వేస్తూ రోశయ్యవంక జాలిగా చూసి "నా కోసం మిమ్మల్ని శ్రమ పెడుతున్నానుగదా!" అనుకున్నాడు.

అతడికి రోశయ్యను ఎక్కువ సేపు ట్రంకులో వుంచడం ఇష్టంలేదు. అందుకని వేగంగా ఓ రిక్షాను పిల్చుకుని వచ్చాడు. పెట్టె చూపించి హోటల్ మీనాక్షికి చేర మాడాడు.

రిక్షావాడు పెట్టెనోసారి కదిపి "చాలా బరువుందండి. దీన్ని నేనే రిక్షాలోవేసి మీ రూందాకా మోసుకు రావాలంటే మొత్తం పది రూపాయలివ్వాలి" అన్నాడు.

"సరే—అలాగే" అన్నాడు రమణరావు.

పదిరూపాయల బేరం రిక్షావాడికి ఎనలేని బలాన్ని తెచ్చిపెట్టింది. వాడొక్కడే ఈడ్చి ఆ పెట్టెను రిక్షాలోకి చేరవేశాడు. రిక్షాను శరవేగంతో హోటల్‌కు తీసుకు పోయాడు.

రమణరావునీ, పెట్టెనూ కూడా అక్కడ చాలామంది విచిత్రంగా చూశారు. రమణరావు ఎవర్నీ పట్టించుకోకుండా పదహారో నంబరు గదికి వెళ్ళిపోయి కాలింగ్ బెల్ మ్రోగించాడు.

కౌముది వచ్చి తలుపు తీసింది. రమణరావువంకా, అతడి వెనుకనే వున్న రిక్షావాడి నెత్తిమీద పెట్టె వంకా సంతృప్తిగా చూసిందామె. పెట్టె లోపల పెట్టాక రిక్షావాడికి డబ్బులిచ్చి పంపేశాడు రమణరావు.

అప్పుడు తలుపులు లోపల్నుంచి గడియవేసి "ట్రంకు

పెట్టి తెరు!" అంది కౌముది.

హఠాత్తుగా మారిన ఆమె సంబోధనకు ఆశ్చర్యపడ్డాడు రమణరావు.

"ఈ క్షణం నుంచీ నిన్నిలాగే పిలుస్తాను. అప్పుడే నిన్ను నా ఆత్మీయుణ్ని చేసుకున్నాను" అంది కౌముది.

"చాలా సంతోషం కౌముదీ!" అంటూ ట్రంకు పెట్టి తెరిచాడు రమణరావు. అందులోకి ఆత్రుతగా చూసింది కౌముది. అప్రయత్నంగా ఆమె పళ్ళు పటపటలాడాయి.

"వాణ్ని బయటకు తీయి. త్వరగా స్పృహ తెప్పించు" అంది కౌముది.

రమణరావు రోశయ్యను పెట్టెలోంచి బయటకు తీసి మంచంమీద పడుకోబెట్టాడు.

కౌముది రోశయ్య వంకే కొద్దిక్షణాలు పరిశీలనగా చూసి ఏదో ఆలోచనలో పడిపోయింది. ఆమె ఆలోచనల్లో వుండగానే రోశయ్యకు స్పృహవచ్చి కళ్ళు తెరిచి- "నేనెక్కడున్నాను?" అంటూ గింజుకోసాగాడు.

"నా ఎగురుగా?" అంది కౌముది అదోలా నవ్వుతూ.

"ఎవరున్నవ్వు? నువ్విక్కడికెలా వచ్చావ్?" అన్నాడు రోశయ్య. అతడు తన బంధాలను విడిపించుకునేందుకు ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు.

"నిన్నీ మనిషి నాకోసం తీసుకువచ్చాడు!" అంది కౌముది.

అప్పుడే రోశయ్య రమణరావుని చూశాడు "నీచుడా! ఇదా నువ్వు చేసిన పని! నన్నెందుకిలా బంధించి ఇక్కడికి తీసుకొచ్చావు?" అన్నాడు.

"ఆమె కోరింది. నేను తెచ్చాను. నేనామెకు విధేయుణ్ని!" అన్నాడు రమణరావు.

"ఆమెకు విధేయుడివా—నన్నామె చంపమన్నా చంపుతావా?" అన్నాడు రోశయ్య.

"నేను చంపమనడమూ, అతను చంపడమూ, నువ్వు చావడమూ—అన్నీ తథ్యమే!" అంది కౌముది.

రోశయ్య ఆమెవంక చూసి — "ఎవర్నువ్వు?" అన్నాడు.

"ఇందుమతి కూతుర్ని" అంది కౌముది.

"ఇందుమతి ఎవరు?"

"నీ చేతుల్లో చచ్చిపోయిన మా అమ్మ!" అంది కౌముది.

"నువ్వనేదేమీ నాకు అర్థంకావడం లేదు" అన్నాడు రోశయ్య.

"నీ చేతుల్లో ఎంతమంది అమ్మలు చచ్చిపోయారో—అంతమందిలో ఇందుమతి గుర్తుందనుకోవడం నా తెలివి తక్కువ" అంది కౌముది.

కొండమెట్లు ఎక్కుతూంటే నలిగే కాలికింది చీమల గురించి రోశయ్య చెప్పడం గుర్తొచ్చింది రమణరావుకి.

"నిజంగా నాకేం తెలియదు" అన్నాడు రోశయ్య.

"తప్పు ఒప్పుకో" అంది కౌముది.

"తప్పు చేయనపుడు ఎలా ఒప్పుకునేది?" అన్నాడు రోశయ్య.

"ఒప్పుకోకపోతే...." అని ఆవేశంగా ఆగింది కౌముది.

"ఊఁ ఒప్పుకోకపోతే...." అన్నాడు రోశయ్య.

"నాకసలే ఆవేశం ఎక్కువ. నేను స్వయంగా నిన్ను క్రూరంగా చంపేస్తాను."

"ఒప్పుకుంటే...."

"ఒప్పుకుంటే నాకాబోయే భర్త చేతిలో నీ మరణం

సంభవిస్తుంది. అతడికి నాకున్న ఆవేశం లేదు కాబట్టి ఒకే ఒక్క కత్తిపోటులో నీ ప్రాణం పోవచ్చు—"

"ఎలాగూ నాకు చావు తప్పదన్నమాట" అన్నాడు రోశయ్య. తర్వాత ఆయన రమణరావు వంక తిరిగి— "నిన్ను నమ్మాను. నాకిలా అన్యాయం చేయడం నీకు న్యాయమా?" అన్నాడు.

"నేను కౌముదికి విధేయుణ్ణి!" అన్నాడు రమణ రావు.

రోశయ్య కళ్ళు మూసుకుని "నిన్ను నమ్మినందుకు నాకు మంచి శాస్తి జరిగింది. ఎలాగూ చచ్చేటప్పుడు సుఖంగా చావడమే మంచిది"—అని—"అమ్మా—కౌముదీ— తప్పు ఒప్పుకుంటున్నాను" అన్నాడు.

"ఒప్పుకుంటే చాలదు. నువ్వు చేసిన పాపం నీ నోటితో వివరంగా చెప్పాలి" అంది కౌముది.

"ఏం—కూడా ఏదైనా టేపురికార్డరు తెచ్చావా?" అన్నాడు రోశయ్య.

కౌముది అదోలా నవ్వి—"నిన్ను జైలుకు పంపడానికి ప్రాణం లేని టేపు రికార్డరెందుకు? ప్రాణాలున్న మీనాక్షులే వున్నారు...." అంది.

రోశయ్య ఉలిక్కిపడి-"మీనాక్షి బ్రతికే వుందా?" అన్నాడు.

"మీనాక్షి ఎవరు?" అన్నాడు రమణరావు ఆశ్చర్యంగా.

"మీనాక్షి ఎవరో నువ్వే రమణరావుకు చెప్పు!" అంది కౌముది.

"అది నా వ్యక్తిగత విషయం. ఎవరికీ చెప్పను—" అన్నాడు రోశయ్య.

"నువ్వు చెప్పక్కర్లేదు. ఆ కథ చెప్పడానికి మీనాక్షి వుంది" అంది కౌముది.

రోశయ్య కంగారుగా రమణరావు వంక చూసి—

"రమణరావ్! ఈమె ప్రమాదకరమైన వ్యక్తి! మీనాక్షి కథ బయటకు వస్తే పునాదులు కదుల్తాయి. మీ నాన్న, నేను కలిసికట్టుగా జైలుకు వెళ్ళాల్సి వస్తుంది. మన ఆస్తులన్నీ ప్రభుత్వం పాలవుతాయి ముందు నా కట్లు విడిపించు" అన్నాడు.

రమణరావు శరీరంలో వణుకు ప్రారంభమైంది.

ఎవరీ కౌముది? ఆమె చెబుతున్న మీనాక్షి ఎవరు? మీనాక్షి కథలో తమ ఆస్తులెలా ముడిపడి వున్నాయి. ఇందులో తన తండ్రి పాత్ర ఏమిటి?

కౌముది రమణరావు వంక చూసి—"క్షణం ఆలశ్యం చేయకు. వాణ్ని చంపేయ్" అంది.

ఆమె నోటినుంచి ఆ మాట వచ్చిందే తడవుగా రమణరావు తనవద్దనున్న కత్తితో మూడు పోట్లు పొడిచాడు రోశయ్యను. మొదటి పోటుకు రోశయ్య పెద్దగా అరిచాడు. రెండో పోటుకు సన్నగా మూలిగాడు. మూడో పోటుకు మరి మాట్లాడలేదు.

"చచ్చాడు!" అన్నాడు రమణరావు. అతను తన జేబులోంచి రుమాలుతీసి కత్తిని దాంట్లో చుట్టి మళ్ళీ జేబులో వుంచుకొన్నాడు!

"దేశానికి పీడ విరగడైంది. ముందు వీణ్నిక్కణ్నుంచి తీసుకుపోయి మళ్ళీరా!" అంది కౌముది.

రమణరావు రోశయ్యను జాగ్రత్తగా ట్రంకులోకి ఎక్కించాడు. తర్వాత ట్రంకు మూసి "మరి నేను వెడతాను. నువ్విక్కడే వుంటావుగా" అన్నాడు.

"ఉంటాను. నీకోసం ఎదురుచూస్తూ!" అంది కౌముది.

రమణరావు బైటకు వెళ్లాడు. కొద్ది నిముషాల్లో అతను ఓ కూలివాణ్ని తీసుకుని వచ్చాడు. ట్రంకుతోసహా అతను బైటకు వెళ్ళాడు. కౌముది తలుపులు వేసుకొంది.

7

సరిగ్గా అరగంటైనా కాకుండా ఎవరో తలుపుతట్టగా వెళ్ళి తీసింది కౌముది.

తలుపు అవతల రమణరావు కనిపించాడు. అప్పుడే అతను శవాన్ని వదిలించుకు రాగలిగినందుకు ఆశ్చర్యపోతూ ఏదో అడగబోయి ఆగిపోయింది ఆమె. రమణరావు హడావుడిగా లోపలకు జొరబడ్డాడు. ట్రంకు నెత్తిమీద పెట్టుకొని వున్న కూలివాడు అలా ఎక్కువసేపు నిలబడలేక తనూ లోపలకు జొరబడ్డాడు.

త్వరగా ఆ ట్రంకు లోనికి దించారు. కూలివాడు వెళ్ళిపోయాడు.

తను తలుపులువేసి "ఏమిటిది?" అని అడిగింది కౌముది.

"ఏ కారణంగానో ఊరంతా పోలీసులు తిరుగుతున్నారు. ఎవరైనా రాజకీయనాయకుడు వచ్చాడో, వస్తాడో ఏమోనని అనుమానంగా వుంది. తెల్లవారేలోగా ఎలాగో అలా ఈ శవాన్ని వదుల్చుకువస్తాను. ఈలోగా నీతో కులాసాగా గడపాలని అనిపించింది...." అన్నాడు రమణరావు.

"అయితే ఈ ట్రంకును మంచం క్రిందకు తోసేద్దాం" అంది కౌముది.

ఇద్దరూ కలిసి కష్టపడి సాయంపట్టి ట్రంకును మంచం క్రిందకు తోసేశారు.

రమణరావు చనువుగా కౌముది భుజంమీద చేయివేసి

దగ్గరగా లాక్కొన్నాడు.

కాముది అతన్ని వారించుకుందుకు ప్రయత్నించలేదు. అతడికి మరింత దగ్గరగా జరిగి—"నా సంగతి నీకు తెలియదు. నాకోసం హత్యకూడా చేసిన నీకు నేను ఏమైనా ఇవ్వగలను. నీలాంటి మగవాణ్ని నేనింతవరకూ చూడలేదు. ఇదివరలో ఒకరిద్దరు నన్ను నమ్మించి మోసంచేశారు. నమ్మించి మోసంచేసిన వాళ్ళను నేనేమైనా చేస్తాను?" అంది.

ఆమె అంత దగ్గరగా వుంటే ఏదోలా వుంది రమణరావుకు. అతడి శరీరం, మనసుకూడా వశం తప్పుతున్నాయి. తడబడుతూ—"అయితే నేను కోరింది నీ దగ్గర్నుంచి నేను తీసుకొంటాను. నువ్వు మాత్రం అభ్యంతర పెట్టకూడదు. సరేనా?" అన్నాడతను.

"సరే!" అందామె నవ్వుతూ.

కాముది అంత సులభంగా తన వశమవుతుందని రమణరావు అనుకోలేదు. అతను తన అదృష్టానికి పొంగిపోయాడు. తన సరదా తీర్చుకొన్నాడు.

"చూశావా నా గొప్పతనం. మనకింకా వివాహం కాలేదు. అయినా నేను అభ్యంతర పెట్టలేదు" అంది కాముది.

"మన వివాహం జరిగితే అది నా గొప్పతనమవుతుంది. వివాహానికి ముందు మన ఇద్దరికీ సంపూర్ణావగాహన అవసరం. నీ కథ చెప్పు!" అన్నాడు రమణరావు.

కాముది అతడికి తన కథ చెప్పింది.

* * *

ఇందుమతి వివాహితురాలని తెలిసికూడా కోటయ్య ఆమెను మోహించాడు. చాటుమాటుగా ప్రయత్నించగా

ఇందుమతి అతణ్ని గట్టిగా హెచ్చరించింది. రోశయ్య వినలేదు. ఇందుమతి భర్తకు చెప్పుకుంది.

ఇందుమతి భర్త పురుషోత్తం-వ్యాపారం చేస్తున్నాడు. ఆయన స్నేహితుడు జగన్నాథం కూడా పెద్దవ్యాపారి. జగన్నాథం వంట్లో ఆరోగ్యం బాగా ఉండక పోవడంవల్ల పురుషోత్తం వాళ్ళకు వ్యవహారాల్లో సాయం చేస్తున్నాడు.

జగన్నాథం దగ్గర ఇద్దరుద్యోగులున్నారు. వాళ్ళు కనకరావు, రోశయ్య. జగన్నాథం అనారోగ్యాన్ని ఆసరాగా చేసుకుని వీళ్ళిద్దరూ గాడికింద పందికొక్కుల్లా తయారయ్యారు. పురుషోత్తం కారణంగా వీళ్ళబండారం బయటపడే పరిస్థితి ఏర్పడింది. అప్పుడు వాళ్ళో పథకం ఏర్పాటు చేశారు.

రోశయ్య వీలున్నపుడల్లా జగన్నాథాన్ని కలుసుకుని కనకరావు, మీనాక్షిల ప్రవర్తన అనుమానాస్పదంగా ఉన్నదని సూచించేవాడు. కనకరావు పురుషోత్తంతో రోశయ్య, ఇందుమతిల ప్రవర్తనగురించి చెడుగా ఉన్నట్లు సూచించేవాడు. రోశయ్యకూ, కనకరావుకూ విరోధంలేదని తెలియడంవల్ల జగన్నాథం, పురుషోత్తం కూడా వీళ్ళమాటలు నమ్మసాగారు.

కనకరావు మీనాక్షివద్దనూ, రోశయ్య ఇందుమతి వద్దనూ అప్పుడప్పుడు అసభ్యంగా ప్రవర్తించి ఆడవాళ్ళ కోపం హద్దులు దాటినట్లు గుర్తించగానే కాళ్ళమీదపడి తప్పు మన్నించమని వేడుకునేవారు. సహజంగానే ఆ ఆడ వాళ్ళకేం చేయాలో తెలిసేదికాదు.

రోశయ్య ఒక పర్యాయం బాగా హద్దుమీరాక ఇంక ఆగలేక ఇందుమతి భర్తకు ఫిర్యాదుచేసింది. ఆమె ఫిర్యాదు చేసిన క్షణంనుంచీ కూడా రోశయ్య పురుషోత్తం

ముందు ఎంతో పెద్దమనిషిలా వ్యవహరించాడు. పురుషోత్తం రోశయ్యను ఏమీ అనలేకపోయాడు.

ఒక పర్యాయం సమయం చూసి కనకరావు పురుషోత్తంతో—"ఆడవాళ్ళకు ఓ పరాయి మగాడిమీద మోజుందనుకోండి. ఆ మగాడు తననిబ్బంది పెడుతున్నాడని భర్తకు చెబుతుంది. భర్త ఆ పరాయిమగాడితో గొడవపెట్టుకుంటాడు. అంతవరకూ పెద్దమనిషిలా వ్యవహరించే ఆ పరాయి మగాడిదృష్టి ఆ ఆడదానిమీద పడుతుంది. అప్పుడు కథ ప్రారంభమవుతుంది—" అన్నాడు.

పురుషోత్తంకు ఇందుమతిపై అనుమానం ఆరంభమైంది. రోశయ్యగురించి నేరం చెప్పినపుడల్లా అతడామెనే అనుమానించసాగాడు. దాంతో ఇందుమతి రోశయ్య గురించి భర్తకు నేరంచెప్పే అవకాశం కోల్పోయింది. ఇది కనిపెట్టాక రోశయ్య విజృంభించాడు. ఇందుమతి అతన్ని దెబ్బలాడ్డానికి బదులు బ్రతిమాలవలసి వచ్చింది.

అక్కడ జగన్నాథం ఇంట్లో మీనాక్షికీ ఇదే పరిస్థితి ఏర్పడింది.

ఒకరోజు పురుషోత్తం ఊళ్ళో లేడు. రోశయ్య ఇందుమతి ఇంటికి వెళ్ళాడు. ఇందుమతి తన ఆరోగ్యం సరిగ్గా లేదనీ వెళ్ళిపొమ్మనమనీ రోశయ్యను కోరింది. రోశయ్య వినలేదు. "పోనీ—రెండురోజులు పోయాక రా—అప్పటికి నా ఆరోగ్యం కుదుటపడుతుంది" అంది ఇందుమతి.

"అలా కుదరదు" అంటున్నాడు రోశయ్య. అతడి కంఠం అధికారయుతంగా వుంది. ఆమె వేడుకుంటోంది.

ఆ సమయంలో ఇందుమతి భర్త అక్కడకు వచ్చాడు. ఏదో కారణంవల్ల అతడు ప్రయాణం వాయిదా వేసుకుని వెనక్కు వచ్చాడు. ఇంట్లో జరుగుతున్న సంభాషణ

వింటూంటే అతడికి ఇందుమతి రోశయ్యకు చాలా అధికారాన్నిచ్చిందనిపించింది. ఆ అధికారం తన కారణంగానే రోశయ్యకు లభించిందని అతడికి స్ఫురించలేదు. మన సంప్రదాయం అటువంటిది.

మధ్యలో వారి మధ్యకు వెళ్ళి భార్యను నానా మాటలూ అన్నాడతను. రోశయ్య అక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోయాడు. భార్య చెప్పే ఒక్క మాటకూడా వినలేదతను.

ఆ రాత్రి ఇందుమతి ఆత్మహత్య చేసుకుని చచ్చిపోయింది. అప్పటికామెకు ఓ పాప. చచ్చేముందు ఆమె భర్తకో ఉత్తరం పెట్టింది. ఆ ఉత్తరంలో రోశయ్య తననెలా వేధించాడో, వేధిస్తున్నాడో రాసిందామె. కానీ పురుషోత్తంకు ఆమెపై ద్వేషం పోలేదు. ఆ వుత్తరానికతడు పెద్దగా విలువనివ్వలేదు.

పురుషోత్తం విరక్తితో ఆ ఊరు వదిలిపెట్టి మరోచోట వ్యాపారం కొనసాగించాడు. కూతుర్ని పెంచి పెద్దదాన్ని చేశాడు. ఒకసారి జరిగిన అనుభవంతో అతడు మళ్ళీ పెళ్ళి జోలికి వెళ్ళలేదు.

వారి జీవితం సాఫీగానే కొనసాగిపోతూండగా రెండు సంవత్సరాల క్రితం పురుషోత్తాన్ని అనుకోకుండా ఒకామె కలుసుకుంది. ఆమె పేరు మీనాక్షి! ఆమె పరిస్థితి చాలా దయనీయంగా వుంది. ఆ ఇంటా ఆ ఇంటా వంట చేసుకుంటూ బ్రతుకుతున్నదామె!

పురుషోత్తం మీనాక్షిని గుర్తించి పలకరించాడు. ఆమె చెప్పిన కథ దయనీయంగా వుంది.

జగన్నాథం రోశయ్య మాటలు విని తన భార్య గురించి నలుగురిలో చెడ్డగా చెప్పేవాడు. తన ఆరోగ్యం

సరిగాలేని ఈ పరిస్థితుల్లో భార్య ఇలా ప్రవర్తించడం తనను మరింత మానసికంగా కృంగదీస్తోందని వాపోయే వాడు. ఇలా కొన్నాళ్ళు జరిగేసరికి ఓరోజు కనకారావు, రోశయ్య తమ అసలు రంగు బయటపెట్టారు.

బలవంతంగా జగన్నాధంచేత ఆస్తి తమ పేరున వ్రాయించుకున్నారు. భార్య ప్రవర్తన సరిగాలేక మనసు చెడి ఆత్మహత్య చేసుకుంటున్నట్లుగా అతడిచేత ఉత్తరం మీద సంతకం పెట్టించుకుని బలవంతంగా అతడిచేత విషం త్రాగించి చంపేశారు.

వాళ్ళ అసలు స్వరూపం బయట పడడంతో జగన్నాధానికి అంతకాలమూ జరిగిన మోసం గ్రహింపయింది. అందుకే ఆస్తి రాసేటప్పుడు సర్వహక్కులూ భార్యకే వుండేటట్లూ వీరిద్దరూ ఆ ఆస్తికి ట్రస్టీలుగా మాత్రమే వుండాలనీ రాశాడతను. అలా రాయడం రోశయ్యకూ, కనకారావుకీ ఇష్టంలేదు. కానీ జగన్నాధం మొండికెత్తడంతో ఒప్పుకోక తప్పలేదు.

జగన్నాధం చావగానే మీనాక్షిని లొంగదీసుకోడానికి ఇద్దరూ ప్రయత్నించారు. మీనాక్షి ఆ దుర్మార్గుల మోసం బయటపెడతాననీ తన జోలికి రాకుంటే ఊరుకుంటాననీ చెప్పింది. మీనాక్షిని కూడా అడ్డు తప్పించి అక్కణ్నించి మకాం ఎత్తేయాలని వారు పథకం వేశారు. జగన్నాధం ఆస్తిని క్యాషురూంలోకి మార్చేశారు. వాళ్ళకు అవసరమైన సంతకాలన్నీ మీనాక్షి పెట్టింది.

ఆ ఊర్నించి మకాం ఎత్తేసేటప్పుడు మీనాక్షి ప్రమాదం పసికట్టి వారి దగ్గర్నుంచి తప్పించుకుని పారిపోయింది. ఆ తర్వాత ఆ ఇంటా ఈ ఇంటా పనిచేసుకుంటూ రహస్యంగా బ్రతకసాగింది. వయసులోవున్న మీనాక్షికి

ఈ ప్రపంచంలో ఒంటరిగా బ్రతకడం మరీ అంత సులభం అనిపించలేదు. కానీ రోశయ్య, కనకారావుల వంటి దుర్మార్గుల బారినుండి బైట పడగలిగింది కాబట్టి ఆమెకు మరీ అంత భయంలేదు.

మీనాక్షి చెప్పిన కథ విని పురుషోత్తం చలించి పోయాడు. తన భార్య ఇందుమతికి ఎంత అన్యాయం చేశాడో గ్రహించి కుమిలిపోయాడు. అతను మీనాక్షికి ఆశ్రయమిచ్చాడు.

అయితే అతనింక ఇంట్లో వుండలేదు. తన ఆస్తిని క్యాషుగా మార్చి, ఫిక్సడ్ డిపాజిట్లో వేసి—తన కూతుర్ని జాగ్రత్తగా చూడవలసిందిగా మీనాక్షిని కోరి, ఇల్లువదిలి వెళ్ళిపోయాడు.

* * *

"కనకారావు మా నాన్న అనీ—నేను ఇందుమతి కూతుర్ననీ నేను వేరే చెప్పనవసరం లేదనుకుంటాను—" అంది కౌముది.

రమణరావు ఆమెవంక ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ "అయితే నీకు నామీద కూడా పగ వుండి వుండాలి" అన్నాడు.

"నీమీద నాకు పగెందుకు? తండ్రి చేసిన తప్పు తనయుడి కెందుకు అంటగట్టాలి? అందులోనూ నా కోరికమీద నువ్వు రోశయ్యను చంపి హంతకుడివైనావు. నీమీద నాకు ప్రేమ తప్ప మరో భావం లేదు" అంటూ అతడి చుట్టూ చేతులు వేసింది కౌముది.

"కానీ ఎంతో ప్రమాదకరమైన మీనాక్షి నీ దగ్గర వుంది. ఆమె నా తండ్రికి ప్రమాదం. అవునా?"

కౌముది నవ్వి—"ఇప్పుడేం చేయగలదు మీనాక్షి?

ఇన్నేళ్ళ జీవితానుభవంలో ఆమె పగ ఎప్పుడో చచ్చిపోయింది. నా దగ్గర ఆమెకిప్పుడు జీవితం ఎంతో బాగుంది. పోగొట్టుకున్న వైభవం నా కారణంగా ఆమె కిప్పుడు మళ్ళీ లభించింది. రెండు సంవత్సరాలుగా నాతో వుంటూ నామీద మమకారం పెంచుకుంది. ఇప్పుడామెకు ఇంకే కోరికలూ లేవు. పాత పగలు—మొదలే లేవు" అంది.

రమణరావు సాలోచనగా తల పంకించి—"మీ రిప్పుడెక్కడుంటున్నారు?" అనడిగాడు.

"ఆ వివరాలన్నీ తర్వాత చెబుతాను. మీనాక్షి ద్వారా మా అమ్మ కథ విన్నప్పట్నుంచీ నా హృదయం రోశయ్య మీది పగతో పట్టుతప్పింది. వాడు చనిపోయిన సందర్భం కావడం వల్లనే నేను నిన్ను నాకింత దగ్గరగా రానిచ్చాను. ఈ క్షణాలు మనం సరదాగా గడుపుదాము. మరో ఆలోచన వద్దు" అంది కౌముది.

ఆమె ప్రోత్సహిస్తూంటే రమణరావు ఆమెను బిగి కౌగిలిలో బంధించాడు.

8

ఓ రాత్రివేళ కళ్ళు తెరిచి చూసింది కౌముది. ఆమెకు పక్కలో రమణరావు కనిపించలేదు. ఏమయ్యాడు చెప్మా అనుకుంటూ మంచాన్నానుకునే వున్న స్విచ్ నొక్కింది.

గదంతా ప్రకాశవంతమైంది.

కౌముది వళ్ళు విరుచుకుంటూ లేచి బాత్రూంకి వెళ్ళింది. అతడు అక్కడ లేడు. ఆమె తర్వాత గదితలుపు దగ్గరికు వెళ్ళింది. తలుపు దగ్గరగా వేసి వుంది.

'ఎందుకో బైటకు వెళ్ళి వుంటాడు. అయినా చెప్పకుండా వెళ్ళిపోయాడేమిటి?' అనుకొంటూ తలుపు బోల్టు వేసింది కౌముది. ఆమె తిరిగి మంచాన్ని సమీపిస్తూంటే

దాని క్రింద వున్న పెట్టె అప్రయత్నంగా ఆమె కళ్ళ బడింది. అందులో రోశయ్య శవం వున్నదన్న విషయం హఠాత్తుగా ఆమెకు గుర్తొచ్చింది.

ఆ హోటల్ గదిలో ఒంటరిగా తను! తనకు తోడుగా ట్రంకులోని ఓ శవం.

రమణరావు ఏమయ్యాడు?

అలా నిలబడి ఆలోచిస్తూన్న ఆమె కళ్ళకు ట్రంకు మూత పైకి లేస్తున్నట్లు కనబడింది. అనుకోకుండా ఆమె కాళ్ళు వణికాయి.

పెట్టిమూత ఎలా కదుల్తోంది?

ఒకవేళ రోశయ్య ఇంకా పూర్తిగా చావలేదా? కొన ప్రాణంతో బయటకు రావడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడా?

పెట్టెమూత కొంచెం మాత్రం పైకిలేచి మంచానికి తగులుకొని మళ్ళీ పడిపోతోంది.

కౌముది నిశ్చేష్టురాలై ఆ దృశ్యాన్ని చూస్తూ వుండి పోయింది. తను భ్రమపడడం లేదు.... మూత మంచానికి తగులుతున్న చప్పుడు కూడా వినబడుతోంది. పెట్టెలోని శవం కదుల్తోంది. కారణం ఏమిటి?

స్వతహాగా కౌముది ధైర్యవంతురాలు. కానీ ఇప్పుడామె ధైర్యం నీళ్ళుగారి పోతోంది.

కౌముది చూస్తూండగానే పెట్టెమూత కొద్దిగా తెరుచుకొని మంచానికి తగిలి అలాగే ఆగింది. ఆ కాస్త ఖాళీ లోంచీ ఓ చేయి బైటకు వచ్చింది. ఆ చేతిని చూస్తూనే కౌముది అప్రయత్నంగా కెవ్వుమని అరిచింది.

సుమారు మోచేతిదాకా బయటకు వచ్చిన ఆ చేయి ఎంతో నల్లగా వుంది. మణికట్టు వరకూ దట్టంగా వున్న నల్లటి వెంట్రుకలు....

రోశయ్య చేయి అలా లేదు!....ఇది రోశయ్య చెయ్యి కాదు.

కౌముది అలా చూస్తూ నిలబడింది. ఆ చేయి కాసేపు వృథా ప్రయత్నంచేసి మళ్ళీ పెట్టెలోనికి వెళ్ళింది. పెట్టె మూత పడిపోయింది. కౌముది వెంటనే గదిలోంచి బైటకు వెళ్ళింది. బయటనుంచి తలుపు వేసింది. వరండాలో ఒక మూల టెలిఫోన్ వుంది. అక్కడకు వెళ్ళి ఓ నంబరుకు టెలిఫోన్ చేసింది.

"సత్యానంద్...." అందామె.

"కౌముదీ....నువ్వా?" అందవతలి కంఠం.

"అర్జంటుగా బయల్దేరి నా గదికి వస్తావూ?" అనడిగింది కౌముది.

"అయిదు నిముషాల్లో అక్కడ వుంటాను...." ఫోన్ క్లిక్మంది.

అయిదు నిముషాలపాటు కౌముది వరండాలోనే పచార్లు చేసింది.

రమణరావు ఏమయ్యాడు? పెట్టెలోని రోశయ్య శవానికా భయంకరమైన చేయి ఎలా వచ్చింది?....వగైరా ఆలోచనలామెను విపరీతంగా కలవరపరుస్తున్నాయి. ఎంత ఆలోచించినా సమాధానం దొరకడంలేదు.

సరిగ్గా అయిదు నిముషాల్లో అక్కడికి హోటల్ బాయ్ ఒకడు వచ్చాడు.—"ఎవరో సత్యానంద్ అట.. మిమ్మల్ని కలుసుకోవాలని వచ్చాడు. మీ రూంకి ఫోన్ చేస్తే ఎవ్వరూ తీయడంలేదు. అందుకని నేనే వచ్చాను కనుక్కుందుకు...."

"అర్జంటుగా అతన్ని పంపించు" అంది కౌముది.

మరో నిముషంలో సత్యానంద్ ఆమె ముందున్నాడు.

కండలు తిరిగిన ఆ వస్తాదు వంక తృప్తిగా చూస్తూ—"నీ అవసరం వస్తుందని నేననుకోలేదు. కానీ వచ్చినట్లుంది. గదిలోకి పద!" అంది కౌముది.

ఇద్దరూ గదిలోకి వెళ్ళాక తలుపులు వేసింది కౌముది. తర్వాత భయపడుతూనే మంచం క్రింద ట్రంకును చూపించింది. సత్యానంద్ దానివంక చూశాడు.

ఆ ట్రంకు కొద్దిగా హడావుడి చేస్తోంది. బలిష్టుడైన సత్యానంద్ కూడా ఆ దృశ్యం చూసి చలించాడు.

"ఏముంది ఆ ట్రంకులో?"

"ఏమో—నువ్వే చూడు...."

సత్యానంద్ ట్రంకును మంచంక్రిందనుంచి బైటకు లాగాడు. వెంటనే మెరుపు వేగంతో ట్రంకు తెరుచుకొని ఓ నల్లటి మనిషి బైటకు ఉరికాడు.

"ఎంత భయంకరంగా వున్నాడో...." అనుకొంది కౌముది అతణ్ని చూస్తూ.

"రమణారావుకు బుద్ధిలేదు. నేనున్న పెట్టెని మంచం క్రిందకు తోసి తన అవసరం తీర్చుకొన్నాడు. మళ్ళీ బైటకు లాగాలన్న జ్ఞానం లేకపోయింది...." అన్నాడా వ్యక్తి లేచి నిలబడుతూ.

"ఎవర్నువ్వు?" అన్నాడు సత్యానంద్ తనూ అతనికెదురుగా నిలబడి.

"నా పేరు పట్టయ్య...." అన్నాడా నల్లటి వ్యక్తి.

"ఎందుకొచ్చావిక్కడికి?"

"కోశయ్య పంపాడు—ఆ అమ్మాయిని చంపమని."

"మరి చంపుతావా?" అన్నాడు సత్యానంద్ తన చేతుల్ని పదును పెడుతూ.

పట్టయ్య పరీక్షగా పదునౌతూన్న సత్యానంద్ చేతుల్ని,

కండలు తిరిగిన అతడి దేహాన్నీ చూస్తూ—"డబ్బిచ్చు కున్నాగా మరి చంపక తప్పుతుందా?" అన్నాడు.

అతడి మాటలు పూర్తి కాకుండానే సత్యానంద్ హఠాత్తుగా అతడి కడుపులో గుద్దాడు. మెలికలు తిరుగుతూ పడిపోయాడు పట్టయ్య. అదే అవకాశంగా తీసుకుని సత్యానంద్ పట్టయ్య మీదకురికి కీలకస్థానాల్లో గబగబా నాలుగు దెబ్బలు వేశాడు.

"ఎవరున్నువ్వు?" అన్నాడు పట్టయ్య నీరసంగా.

"నా పేరు సత్యానంద్ ...."

"ఎవరు రప్పించారు నిన్ను ....?"

"కౌముదిపై ఎవరైనా చేయి వేయాలనుకొంటే ప్రత్యక్షమవుతూంటాను నేను. ఆమెను చంపాలన్న పాడు ఆలోచన పోయేదాకా నీ ఒళ్ళు హూనం చేస్తూనే వుంటాను...." అన్నాడతను మరి నాలుగు గుద్దులు గుద్దుతూ.

"నాలో ఇప్పుడే పాడు ఆలోచనలూ లేవు...." అన్నాడు పట్టయ్య.

"నీకు అక్షరాలు రాయడం, చదవడం వచ్చా?" అన్నాడు సత్యానంద్.

"వచ్చు" అన్నాడు పట్టయ్య.

రోశయ్య పంపగా తను కౌముదిని చంపడానికి వచ్చినట్లూ, ఆ ప్రయత్నం సత్యానంద్ కారణంగా విఫలమైనట్టూ వాఙ్మూలం రాయించి సంతకం పెట్టించాడు సత్యానంద్ పట్టయ్యచేత. బ్రతుకుజీవుడా అని బయటకు పోబోతున్న పట్టయ్యతో—"ఇంకో రెండు రోజులవరకూ నువ్వు రోశయ్యనుకానీ, రమణరావునికానీ చూడ్డానికి వీల్లేదు...." అన్నాడు సత్యానంద్.

"అలాగే!" అన్నాడు పట్టయ్య.

"ఇదిగో.... ఈ ట్రంకు కూడా తీసుకునిపో—" అంది కౌముది.

పట్టయ్య ట్రంకు నెత్తిన పెట్టుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

అతను వెళ్ళిపోయాక—"నువ్వు చాలా సాహసం చేశావు. అదృష్టం నిన్ను కాపాడింది. ఎందుకిలా సుఖాన వున్న ప్రాణాన్ని దుఃఖాన పెట్టుకుంటావు" అన్నాడు సత్యానంద్.

"నీకు తెలియదు సత్యానంద్! స్వల్ప పరిచయంలో ఆప్తమిత్రుడివై నాకు సాయం చేయడానికి నువ్వొచ్చావు. అంతా నీలాంటి వాళ్ళనని నమ్మి మోసపోతూంటాను నేను. రమణరావును నేను నిజంగా నమ్మాను. ఎంతగా నమ్మానో నీకు తెలియదు. అతడు రోశయ్యను నిజంగానే చంపాడనుకొని ఆ సందర్భాన్న అతడితో కలిసి సెలబ్రేట్ చేసుకొన్నాను. ఇంతకింతా అనుభవిస్తాడు ఆ రమణరావు!" అంది కౌముది.

"పట్టయ్య నిన్ను చంపడానికి వచ్చాడనుకోను. మీనాక్షి గురించి నీచేత వివరాలు చెప్పడంకోసం వచ్చి వుంటాడు...." అన్నాడు సత్యానంద్. అలా అంటూంటే సత్యానంద్‌లో ఆవేశం కట్టలు తెంచుకుంది—"ఎందుకు కౌముదీ — అనవసరంగా నీ జీవితాన్నిలా వృధాచేసుకుంటావు? నిన్ను వివాహమాడ్డానికి నేను సిద్ధంగా వున్నాను. నీ గత చరిత్రతో నాకు సంబంధంలేదు. నీకోసం నువ్వు కోరే ఆ రోశయ్య హత్య నేను చేస్తాను"

కౌముది దిగులుగా నవ్వి — "మచ్చలేని జీవితం నీది. నిన్ను హత్యకు పురికొల్పలేను. అందుకే నేను నా కార్యసాధనకు మోసగాళ్ళ సంతతినే ఎన్నుకుంటున్నాను. అయితే ఇంతవరకూ ఇద్దరు నన్ను మోసగించారు. ఈ

రోజుతో నన్ను మోసగించింది ముగ్గురయ్యారు. రోశయ్య కంటే ముందు రమణరావు మీద ఇప్పుడు నా పగ!" అంది.

9

కాలింగ్ బెల్ విని బద్ధకంగా నిద్ర లేచాడు రమణ రావు. అతని తండ్రి అతడికోసం ప్రత్యేకంగా కొనిచ్చిన చిన్న ఇల్లు అది. అందులో ప్రస్తుతానికి అతనొక్కడే వుంటున్నాడు.

రమణరావు లేచి తలుపుతీసి ఉలిక్కిపడి—"నువ్వా?"

"ఏం — ఆశ్చర్యంగా వుందా?" అంది కౌముది నవ్వుతూ.

"నేనిక్కడుంటానని నీకెలా తెలుసు?" అన్నాడు రమణరావు.

"నీగురించి నాకు చాలా తెలుసు. నువ్వూ రోశయ్యా కలిసి నన్ను చంపడానికి పట్టయ్యను నియమించారని కూడా తెలుసు" అంది కౌముది.

"నువ్వు....మరి....పట్టయ్య బారినుంచి ఎలా తప్పించు కున్నావ్?" అన్నాడు రమణరావు—ఇంకెలాగూ దాచి ప్రయోజనం లేదని అతను తన అసలు రంగు నావిధంగా బయటపెట్టాడు.

"చాలా సింపుల్....నాకు అందం వుంది. వయసుంది. వాడు మగాడు. ఎదిరించడానికి బదులు ప్రేమించాను. వాణ్ని నేను పెళ్ళి చేసుకుందుకు సిద్ధపడ్డాను. ఇప్పుడు వాడు నిన్నూ,రోశయ్యనూ కూడా నాకోసం చంపడానికి సిద్ధంగా వున్నాడు...."

"నువ్వు....నువ్వు....పట్టయ్యతో ....ఛీ!" అన్నాడు రమణరావు.

"ఏం చేయాను? నువ్వు నన్ను పట్టయ్యకు వదిలి

పోయావు....” అంది కౌముది.

“ఇప్పుడు నువ్వు నా దగ్గర కెందు కొచ్చావ్?”

కౌముది తలుపులు వేసింది—“చెప్పనా?” అంది.

“చెప్పు!” అన్నాడు అతను.

అతనివంక ఆమె ప్రేమగా నవ్వింది — “నేను నిన్ను నమ్మాను. నువ్వు నిజంగానే రోశయ్యను చంపావనుకొని నీకు నా శరీరాన్నిచ్చాను. కానీ నువ్వు నన్ను పూర్తిగా మోసం చేయడమేకాక నన్ను చంపాలనుకున్నావు. ఒక నరరూప రాక్షసుణ్ని నామీదకు ఉసికొల్పావు. ఇప్పుడు నేనేం చేయాలో నువ్వే చెప్పు!”

ఆమె కళ్ళలో కనిపించే ప్రేమకు ఆశ్చర్యపడుతూ— “ఆడవాళ్ళకు తెలిసింది ప్రేమ ఒక్కటే! మంచిచేసినా, చెడుచేసినా మగవాణ్ని ప్రేమించాలి, ఆరాధించాలి! అదే ఆడదాని కర్తవ్యం. మరోసారిలా కౌగిలిలోకి రావలసిందిగా నిన్ను ఆహ్వానిస్తున్నాను” అన్నాడు.

కౌముది నవ్వింది. ఆమె కళ్ళలోని ప్రేమ కాస్త మాయమైంది—“మా అమ్మ చావుకు రోశయ్య ఎంత కారణమో, నీ తండ్రి కనకారావూ అంతే కారణం. నా పగ వీళ్ళిద్దరిమీదా వుంది. ఇప్పుడు తండ్రిమీద పగ తీర్చుకునేందుకు కొత్త ఉపాయం స్ఫురించింది.”

“ఏమిటది?”

“దుర్మార్గంలో నువ్వు నీ తండ్రికి తీసిపోవు. వయసు మళ్ళిన నీ తండ్రిని చంపడంకంటే నిన్ను చంపితేనే మంచిది. ఈ ప్రపంచానికి ఓ దుర్మార్గుడి బాధ వదుల్తుంది. నీ తండ్రి జీవితాంతం కుళ్ళి కుళ్ళి ఏడుస్తాడు....” అంది కౌముది.

“నన్ను నువ్వు చంపుతావా—ఎలా?” అన్నాడు

అతను తేలికగా నవ్వేస్తూ.

"ఇలా?" అంది కౌముది. ఆమె చేతిలో రివాల్వర్ అప్పుడే తళుక్కుమంది. మాట్లాడుదామని నోరు తెరిచే లోగానే ఏదో ఒక సన్నని సూదివంటి వస్తువు అతనికి గుచ్చుకుంది. మనిషి నిలువునా కుప్పలా కూలిపోయాడు.

10

"మీనాక్షమ్మగారూ — వచ్చి చూస్తారా?" అంది కౌముది.

"ఏంటమ్మా!" అంది మీనాక్షి.

"మిమ్మల్ని వంచించిన కనకారావు కొడుకును...." అంది కౌముది.

"వాడు నీ చేతుల్లో ఎప్పుడో పోయాడుగా...." అంది మీనాక్షి.

కౌముది మీనాక్షిని చేయి పట్టుకొని ఓ గదిలోకి తీసుకు వెళ్ళి ఓ బీరువా తలుపు తెరిచి చూపించింది. అందులోని అస్థిపంజరాన్ని చూసి ఉలిక్కిపడింది మీనాక్షి.

"ఇతడే కనకారావు కొడుకు....రమణరావు" అంది కౌముది.

"ఏమిటమ్మా—ఇది!" అంది మీనాక్షి కంగారుగా.

కౌముది అక్కడున్న మరో రెండు బీరువాలు చూపించింది. వాటిలో కూడా అస్థిపంజరాలున్నాయి.

"నేను కోశయ్యను చంపాలనుకొన్నాను. ఆ కార్య సాధనకు కాబోయే నా భర్తను ఎన్నుకొన్నాను. కోశయ్యను చంపడమన్నది నేను నిర్ణయించిన వరపరీక్ష. ఇందులో దెబ్బతిన్నా, మోసం చేసినా ఆ మనిషిని చంపడంతో నా సరదా తీరదు. వాడి శవాన్ని అస్థిపంజరంగా మార్చి ఈ గదిలో బీరువాలో అలంకరిస్తే తప్ప నా కసి

తీరదు....” అంది కౌముది.

మీనాక్షి ఆమెవంక ఆశ్చర్యంగా చూసింది. ఈమె వగపరీక్షలో ఎప్పటికైనా వరుడు ఎన్నికవుతాడా?

* * *

“మీ పేరు నాకు తెలియదు. వారం రోజులుగా మిమ్మల్ని చూస్తున్నాను కానీ మాట్లాడానికి ధైర్యం చేయలేకపోయాను. ఈ రోజు అన్నింటికీ తెగించాను. మీ కులం, గోత్రం వగైరాలతో నాకు నిమిత్తంలేదు. మీరు అంగీకరిస్తే నేను వెంటనే రిజిస్ట్రారు ఆఫీసుకి తీసుకెళ్ళి మిమ్మల్ని పెళ్ళి చేసుకొంటాను” అన్నాడా యువకుడు.

కౌముది ఆతడివంక పరీక్షగా చూసింది. ఓసారి నవ్వింది.

ఇద్దరూ పార్కులో కూర్చుని వున్నారు. అతను కౌముదివంకే ఆత్రుతగా చూస్తున్నాడు.

“మీ నిర్ణయం బాగానే వుంది. కానీ మనం ఏ నిర్ణయమైనా తీసుకొనే ముందు భవిష్యత్తులోకి తొంగుచూడాలి కదా!” అంది కౌముది.

“అన్నీ ఆలోచించే నేనీ నిర్ణయానికి వచ్చాను—” అన్నాడతను.

“భవిష్యత్తులోకి చూస్తూంటే నాకేం కనబడుతోందో తెలుసా?....మీ స్థానంలో ఓ అస్థిపంజరం కనబడుతోంది” అంది కౌముది.

“అంటే?”

“అంటేనా.... రేపు చెబుతాను....” అంది కౌముది.

“రేపు మళ్ళీ నాకోసం ఇక్కడకు వస్తారా?” ఆశగా అడిగాడతను.

“తప్పకుండా....” అందామె.

* * *

"సత్యానంద్ .... నాకు మరో బేరువా బేరం చేసి వుంచు...." అంది కౌముది.

"ఏం—మళ్ళీ ఏదైనా కొత్త బేరం తగిలిందా...." అన్నాడు సత్యానంద్.

"అవును. మనిషి చూడ్డానికి అమాయకుడి లాగే వున్నాడు. కానీ రమణరావు విషయంలోనూ అలాగే అనుకొని మోసపోయాను నేను—" అంది కౌముది.

సత్యానంద్ కౌముదిని తన ఇంటికి తీసుకువెళ్ళి-"నీకో సర్ప్రయిజ్ చూపించనా?" అన్నాడు.

"ఏమిటది?"

సత్యానంద్ కౌముదిని ఓ గదిలోకి తీసుకు వెళ్ళాడు. ఆ గదిలోకి తొంగి చూసి నిశ్చేష్టురాలైంది కౌముది.

అక్కడ మంచంమీద వుంది ఓ శవం.అది రోశయ్యది!

"ఆఖరికి నువ్వు...." అని మాటరాకుండా ఆగిపోయింది కౌముది.

సత్యానంద్ నెమ్మదిగా అన్నాడు — "నీ పగ రోశయ్యమీద....ఆ పగతో ఇప్పటికి ముగ్గురు యువకుల్ని అస్థిపంజరాలుగా మార్చావు. ఈ ప్రపంచంలో నూటికి నూరుపాళ్ళూ నీతిమంతులెక్కడున్నారు? నువ్వు నీ వర పరీక్షను నమ్ముకుంటే నీ గదండా అస్థిపంజరాలతో నిండి పోతుంది. క్రమంగా నువ్వో నరరూప రాక్షసివౌతావు. అలా జరగడం నా కిష్టంలేదు. అందుకే నేను హంతకుణ్నయ్యాను. ఇకనుంచైనా నువ్వు నీ బుర్రలోంచి హత్యల గురించిన ఆలోచనలు తొలగించి నీ భావిజీవితం గురించి ఆలోచించగలవని ఆశిస్తున్నాను...."

ఆవాక్కై అతడివంక చూస్తూ వుండిపోయింది కౌముది.

* * *

అతను పార్కులో ఆమెకోసం ఎదురుచూసి ఎదురు చూసి విసిగిపోయాడు.

ఆమె రాలేదు.

"ఏమైందామెకు?"....ఇదే ఆలోచన అతడి మదిలో వేధిస్తోంది.

అతడు చుట్టూ చూశాడు. కాస్త దూరంలో ఓ రోడ్డు సైడు హస్త సాముద్రికుడు వున్నాడు.

కాలక్షేపార్థం అతను వెళ్ళి హస్త సాముద్రికునికి చేయి చూపించాడు. సాముద్రికుడు అతడి చేయి పరీక్షగా చూసి—"చాలా అదృష్టవంతుడివి—కొద్ది సేపటి క్రితమే నీకు చాలా ప్రమాదం తప్పింది" అన్నాడు.

అతడికే కాదు. అందానికి భ్రమపడే ఎందరో యువకులకు కొద్ది సేపటి క్రితం ప్రమాదం తప్పింది.

ఇప్పుడు కౌముది గదిలో నాల్గవ బీరువా నలంకరించడానికి తయారవుతున్నది. ఆఖరి అస్థిపంజరం—ఆదే రోశయ్య అస్థిపంజరం.

—:ఐపోయింది:—